

Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 01.07.1997, sp. zn. 12 To 76/97, ECLI:CZ:VSPH:1997:12.TO.76.1997.1

Číslo: 50/1998

Právní věta: Pokud obviněnému a jeho obhájci není poskytnut dostatek času k prostudování spisu a nemají-li v průběhu tohoto úkonu vždy k dispozici celý spis, jde o takové porušení práva na obhajobu (§ 2 odst. 13 tr. ř.), které může odůvodňovat postup podle § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř. Při posuzování toho, zda poskytnutá doba k prostudování spisu je přiměřená ve smyslu ustanovení § 166 odst. 1 tr. ř., je třeba vzít v úvahu zejména rozsah spisu, jeho obsahovou náročnost, povahu stíhané trestné činnosti, jakož i osobnost obviněného.

Soud: Vrchní soud v Praze

Datum rozhodnutí: 01.07.1997

Spisová značka: 12 To 76/97

Číslo rozhodnutí: 50

Číslo sešitu: 9

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Vrácení věci státnímu zástupci k došetření

Předpisy: 141/1961 Sb. § 2 odst. 13

§ 166 odst. 1

§ 188 odst. 1 písm. e

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Č. 50

Pokud obviněnému a jeho obhájci není poskytnut dostatek času k prostudování spisu a nemají-li v průběhu tohoto úkonu vždy k dispozici celý spis, jde o takové porušení práva na obhajobu (§ 2 odst. 13 tr. ř.), které může odůvodňovat postup podle § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř.

Při posuzování toho, zda poskytnutá doba k prostudování spisu je přiměřená ve smyslu ustanovení § 166 odst. 1 tr. ř., je třeba vzít v úvahu zejména rozsah spisu, jeho obsahovou náročnost, povahu stíhané trestné činnosti, jakož i osobnost obviněného.

(Usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 1. 7. 1997 sp. zn. [12 To 76/97](#)).

Vrchní soud v Praze zamítl stížnost státního zástupce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 10. 6. 1997 sp. zn. 4 T 8/97.

Z odůvodnění:

Obžalobou krajského státního zástupce v Plzni sp. zn. 2 KZv 27/96, která byla doručena Krajskému soudu v Plzni dne 4. 6. 1997, je obviněný L. B. stíhán pro trestný čin kuplířství podle § 204 odst. 1, 2, odst. 3 písm. a), c), odst. 4 tr. zák., trestný čin ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 písm. a) tr. zák., trestný čin omezování osobní svobody podle § 231 odst. 1, 2 tr. zák., trestný čin pohlavního zneužívání podle § 242 odst. 1 tr. zák. a trestný čin obchodování se ženami podle § 246 odst. 1, odst. 2 písm. b), c) tr. zák. Obviněný M. D. je stíhán pro trestný čin kuplířství podle § 204 odst. 1, 2, odst. 3 písm. c) tr. zák. a trestný čin ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 písm. a) tr. zák. Obviněný L. J. je stíhán pro trestný čin kuplířství podle § 204 odst. 1, 2, odst. 3 písm. c) tr. zák., trestný čin ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 písm. a) tr. zák. a trestný čin nedovoleného ozbrojování podle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. b) tr. zák. Obviněná M. K. je stíhána pro trestný čin kuplířství podle § 204 odst. 1, 2, odst. 3 písm. c) tr. zák. a trestný čin ohrožování mravní výchovy mládeže podle § 217 písm. a) tr. zák. Obviněný J. M. je stíhán pro trestný čin zbavení osobní svobody podle § 232 odst. 1 tr. zák.

Výše uvedených trestných činů se měli všichni obvinění dopustit jednáním, které je blíže popsáno v obžalobě krajského státního zástupce v Plzni.

Krajský soud v Plzni projednal podanou obžalobu v neveřejném zasedání konaném dne 10. 6. 1997 a podle § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř. rozhodl, že se věc vrací státnímu zástupci k došetření. Současně podle § 192 tr. ř. rozhodl, že se obvinění L. B. a J. M. ponechávají ve vazbě.

Své rozhodnutí opřel krajský soud o zjištění, že přípravné řízení nebylo provedeno podle zákona, zejména pak, že v něm byly porušeny předpisy zajišťující obviněným právo obhajoby. Vytýká, že obvinění L. B. a J. M. neměli dostatek času k prostudování spisového materiálu, dále nelze ani zjistit z provedeného zápisu, zda jim byl dán k dispozici celý spis, a poukazuje v této souvislosti na námítky proti tomuto postupu vyšetřovatele, které ihned při skončení tohoto úkonu vznesli oba obvinění i jejich obhájci. Dovozuje, že jde o významný mezník v trestním řízení, a s ohledem na rozsah spisového materiálu a časové údaje o jeho studiu obviněnými dospívá k závěru, že námítky obviněných a jejich obhájců jsou důvodné a úkon je třeba opakovat. Pokud jde o vazbu obviněných L. B. a J. M., dospěl k závěru, že důvody vazby u těchto obviněných i nadále trvají.

Proti té části usnesení Krajského soudu, kterým byla věc vrácena státnímu zástupci k došetření, podal krajský státní zástupce v Plzni v zákonné lhůtě stížnost, která do dne rozhodování stížnostního soudu zůstala nezdůvodněna.

Vrchní soud v Praze přezkoumal ve smyslu ustanovení § 147 odst. 1, 2 tr. ř. správnost výroku napadeného usnesení, jakož i řízení, které mu předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům:

Krajský soud v Plzni v odůvodnění napadeného usnesení výstižným a vyčerpávajícím způsobem popsal smysl a význam institutu studia spisu obviněným a jeho obhájcem při skončení vyšetřování. Stejně tak podrobně vyložil, v čem spatřuje v dané trestní věci pochybení orgánů přípravného řízení při realizaci tohoto práva u obviněných L. B. a J. M. Na toto podrobné a vyčerpávající zdůvodnění napadeného usnesení lze jen odkázat. Nad rámec tohoto zdůvodnění doplňuje vrchní soud toto:

Institut prostudování spisu obviněným a jeho obhájcem a možnost v této závěrečné části vyšetřování učinit návrhy na doplnění dokazování má zabezpečit nejen seznámení obviněného s důkazy, které jsou v jeho věci až dosud opatřeny, ale umožnit obviněnému, aby po poradě se svým obhájcem učinil další návrhy na doplnění dokazování tak, aby před soud byli postaveni pouze obvinění, u kterých je důvodné podezření ze spáchání trestné činnosti. Zákon v ustanovení § 166 odst. 1 tr. ř. jako časovou jednotku k provedení tohoto úkonu stanoví pouze přiměřenou dobu. Tato formulace byla zvolena

zákonodárcem cíleně, neboť každá věc i každý obviněný má jiné podmínky i předpoklady. Rozdílný je rozsah spisového materiálu, jeho obsahová náročnost, rozdílné je i vzdělání a intelektové předpoklady každého obviněného. Všechny tyto skutečnosti musí vzít orgán přípravného řízení v úvahu při posouzení, zda doba poskytnutá obviněnému a jeho obhájci k prostudování spisu, je či není dostatečná.

S ohledem na výše uvedená hlediska dospěl vrchní soud k závěru, že v této trestní věci, v níž oba obvinění měli k prostudování 1616 listů spisu celkem 15 hodin 30 minut času, byla konkrétní doba poskytnutá ke studiu spisu nepřiměřeně krátká. Navíc z obsahu záznamů o studiu spisu plyne, že oba obvinění byli seznamováni se spisem sice ve stejném čase, avšak odděleně. Z toho nutně vyplývá, že ani jeden z nich neměl k dispozici kompletní spis, což je mnohdy pro studium nezbytné. Všechny tyto skutečnosti vedou stížnostní soud k závěru, že je namístě vyhovět požadavku obviněných a umožnit jim řádné prostudování spisu tak, aby mohli po poradě se svými obhájci učinit případné návrhy na doplnění dokazování. Rozhodnutí o tom, zda tyto návrhy jsou pro danou věc relevantní, závisí samozřejmě na posouzení příslušného orgánu činného v trestním řízení.

Vrchní soud pak dospěl k závěru, že postup Krajského soudu v Plzni je proto v souladu s ustanovením § 188 odst. 1 písm. e) tr. ř.

Protože Vrchní soud v Praze shledal napadené usnesení věcně správné a nezjistil ani vady v řízení, které mu předcházelo, zamítl stížnost krajského státního zástupce v Plzni jako nedůvodnou podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. ř.